SPERANȚELE PATINAJULUI ARTISTIC ȘI-AU ÎNCHEIAT ÎNTRECEREA

Tinerii patinatori, reprezentînd 7 țări, la startul ultimei zile de concurs Foto: B. FREDERIC

Astă-seară, patinatorii și patinatoarele, cei mai buni din țara noastră, își pun costumele de gală pentru a intra pe oglinda lucie de gheață, în lumina scînteietoare a reflectoarelor. Este mult așteptata *„Sărbătoare a patinelor"*, spectacolul festiv care marchează încheierea celei de a II-a ediții a concursului internațional de patinaj artistic de la București. Numeroase premii și trofee așteaptă să fie împărțite laureaților în probele „Cupei București", ca și în întrecerile demonstrative de azi. Printre ele, luminează cu reflexe sclipitoare frumoasa „Cupă de cristal", oferită de ziarul nostru pentru cea mai bună performanță românească din concurs. Ea aparține tînărului elev bucureștean Mircea Ion (Școala sportivă nr. 2) căruia îi revine primul loc în clasamentul „de calitate" alcătuit de ziarul „Sportul".

Înainte însă de a comenta rezultatele finale, să facem un popas în tribunele stadionului de gheață din parcul „23 August", acolo unde de ieri dimineață și pînă în orele serii, cei 19 competitori ai concursului internațional dădeau asaltul decisiv locurilor fruntașe.

Ca să cîștigi la patinaj titlul, trebuie să fi atlet

Cine consideră patinajul artistic ca o disciplină ce pretinde numai grație și armonie în mișcări, ar fi putut avea o pregnantă probă contrarie urmărind a doua manșă a figurilor obligatorii din cadrul „Cupei București". Aci a primat forța, detenta, elanul, ca să nu mai vorbim de tehnica individuală, necesare întrepidelor sărituri și piruete. A fost un adevărat concurs de... atletism pe gheață, în care juriul de arbitri a avut de apreciat lungimea și înălțimea salturilor, ca și perfecțiunea stilului de execuție, pentru desemnarea celor mai buni.

Concurenții au avut de trecut examenul a două sărituri simple, dintre cele mai spectaculoase: Axel și Lutz. Apoi, ei au apărut în fața arbitrilor pentru al treilea test, cel al „piruetei-joase cu săritură" (sitz). Ca și la desenele pe gheață, executate în prima zi a concursului, cei doi reprezentanți ai Cehoslovaciei s-au impus cu destulă autoritate, continuînd să se distanțeze. Foarte aproape de Blanka Kurzbüchlerova și Martin Sochor s-au menținut însă talentații patinatori din R. D. Germană, Margita Weigert și Bernd Wünderlich, ca și sovieticul Viktor Țibuleaev, clasat al doilea după impuse.

Blanka Kurzbüchlerova își păstrează titlul

Aseară, după încheierea exercițiilor libere, posesorii primelor locuri rămîneau neschimbați. Astfel, că blonda Blanka Kurzbüchlerova, patinătoarea de 12 ani din Hradec Kralove, repetă performanța sa de anul trecut. În schimb, pe celelalte locuri ale clasamentelor s-au produs permutări importante, dintre care reținem ascensiunea fetelor noastre Anca Tănase, Doina Mitricică și Gabriela Voica, toate cu bune evoluții la libere.

Clasamentele finale: BAIEȚI 1. *M. Sochor* (Cehosl.) 409,3 p; 2. B. Wunderlich (R.D.G.) 393,4 p; 3. V. Țibuleaev (R.S.F.S.R.) 384,7 p; 4. M. Ion (România) 366,7 p; 5. O. Goga (România) 353,8 p; 6. L. Cozia (România) 343,7 p; 7. A. Kempinski (Pol.) 235,6 p. FETE 1. *Blanka Kurzbüchlerova* (Cehosl.) 428,1 p; 2. Margita Weigert (R.D.G.) 412,0 p; 3. Katalin Banki (Ung.) 377,2 p; 4. Anca Tănase (România) 366,0 p; 5. Heli Gazvoda (Iugosl.) 367,6 p (loc la arbitri inferior); 6. Lena Saronina (R.S.F.S.R.) 362,2 p; 7. Eva Prutek (Pol.) 360,9 p; 8. Doina Mitricică (România) 353,9 p; 9. Gabriela Voica (România) 349,3 p; 10. Andrea Liptay (Ung.) 349,0 p; 11. Elena Stanciu (România) 320,5 p; 12. Cornelia Picu (România) 294,3 p.

În clasamentul „mixt" alcătuit de ziarul nostru pentru desemnarea cîștigătorului „Cupei de cristal", primul loc revine lui Mircea Ion, care întrece cu numai 0,7 p pe Anca Tănase. Un rezultat asupra căruia merită să revenim cu comentarii mai ample.

„Cupa de cristal"

Azi după-amiază „Sărbătoarea patinelor"

Un program deosebit de atractiv încheie azi după amiază, întrecerile patinatorilor. Începînd de la ora 16, la patinoarul „23 August", au loc probele demonstrative de patinaj viteză. Cursa de 500 m, rezervată juniorilor și seniorilor, este dotată cu „Cupa Dinamo". *De asemenea ziarul „Sportul" oferă o frumoasă cupă pentru cel mai bun rezultat (masculin sau feminin) pe scara internațională.*

De la ora 17,30 începe demonstrația de patinaj artistic, în cadrul căreia vor evolua primii clasați în concursul internațional, ca și patinatorii noștri fruntași. Nu vor lipsi campionii țării, Elena Moiș și Marcel Comănici, ca și micuța noastră reprezentantă la ultima Olimpiadă albă, Beatrice Hustiu. Programul se încheie cu un Carnaval pe gheață, cu accesul publicului amator de patinaj, artistic sau de viteză, după preferințe...

Radu VOIA

Selecția junioarelor pentru echipa națională

● Competiție de minibaschet organizată de Clubul sportiv școlar București ● Programul etapelor campionatelor naționale

● După trialul juniorilor, iată că vine rîndul junioarelor să-și încerce măiestria în scopul de a fi selecționate în reprezentativa țării. Trialul lor va avea loc vineri și simbătă, în sala Floreasca, și va consta din probe fizice (2 sprinturi a cîte 30 m, detentă de pe loc) și tehnice (slalom cu mingea, aruncări libere și aruncări din acțiune). La această selecție, au fost invitate următoarele baschetbaliste: Elena Mareș, Maria Nedelea (Politehnica Brașov), Mariana Moldovan, Cornelia Petric, Luminița Pop (Școala sportivă Brașov), Viorica Balai (Școala sportivă Satu Mare), Gabriela Fordea, Maria Sain (Școala sportivă Bacău), Rodica Marinescu, Florica Marinescu (Școala sportivă Craiova), Ana Deak (Șc. sp. Arad), Doina Iftimie (Viitorul Dorohoi), Doina Rusu (A.S.A. Cluj), Eugenia Salcu (Școala sportivă Sibiu), Ana Popov (Școala sportivă Ploiești), Marta Barabas, Ecaterina Müller (Liceul nr. 2 Tg. Mureș), Rodica Săveanu (Școala sportivă Satu Mare), Ana Grosskoph (Școala sportivă Timișoara), Angela Tita (Progresul), Ecaterina Muraru, Adina Rădița, Maria Anmacof, Liliana Popescu (Clubul sportiv școlar București), Tatiana Rădulescu, Florica Bujduveanu, Sabina Spînu, Doina Buga, Mariana Roșianu, Constanța Andreescu (Școala sportivă nr. 1 București), Ștefania Basarabia (Rapid București), Evdochia Cernescu, Corina Georgescu, Angela Călian (Școala sportivă nr. 2 București). Jucătoarele au fost împărțite în 4 echipe și vor susține meciuri, de asemenea cu scop de selecție.

● Cu ocazia aniversării a 10 ani de activitate, Clubul sportiv școlar București va organiza o competiție de minibaschet, în zilele de 25, 26 și 27 martie. Întrecerile se vor desfășura pe următoarele categorii de virstă: categoria I (născuți în 1957—1958), categoria a II-a (1955—1956). La competiție sînt invitate toate echipele din București, care își pot anunța participarea la sediul Clubului sportiv școlar.

● La sfîrșitul săptăminii, campionatele naționale de seniori programează noi etape: a XIII-a la băieți, a XII-a la fete. Iată meciurile: *masculin:* I.C.F. — Comerțul Tg. Mureș, Dinamo București — Universitatea Cluj, Rapid — Crișul Oradea, Politehnica Galați — Steaua, Farul Constanța — Politehnica București, Politehnica Iași — Universitatea Timișoara; *feminin:* I.C.F. — Progresul București, Politehnica București — Universitatea Cluj, Constructorul București — Mureșul Tg. Mureș, Rapid — Crișul Oradea, Voința Brașov — Voința București.

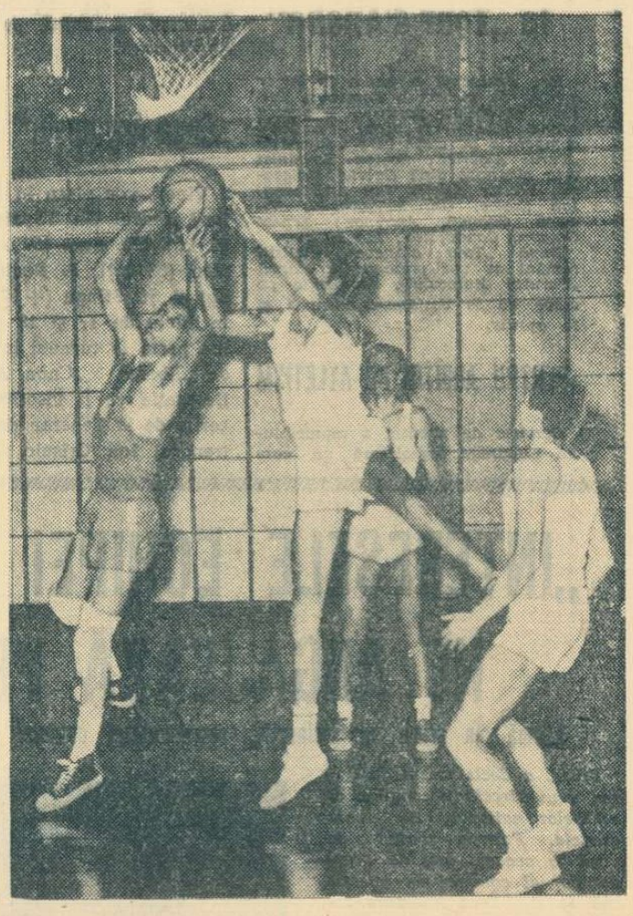

Dispută între pivoții echipelor Dinamo București și Crișul Oradea (Cernea și Mazilu, ultimul în alb) care au susținut la sfîrșitul săptăminii trecute o dublă întîlnire (jocurile din tur și retur) Foto: FR. BRANDRUP

Duminicile unui nesportiv

MAIDANUL

I

A fost de-ajuns o zi cu soare, ca maidanul să învie din somnu-i de peste iarnă, ca un aluat care prinde să dospească. Din văzduhul limpezit printre scheletele plopilor nu se mai abătea nici un fulg de zăpadă și noroiul întepenit se dezmorți în cîteva sferturi de ceas, ca, în tot atîtea, să se și zvînte.

Atît le-a trebuit băieților cartierului: au năvălit, cu urale, din toată strada și au început să bată mingea O minge fabricată din mai multe fîșii-zare de stamba, legate cu sfoară, dar sprintena aidoma unei vrăbii. Îmbujorați ca niște gogoșari la borcan, cu nările înfierbîntate pe margini, băieții alergau după ghemul magic, își dădeau brînci, rîdeau sau se opreau, cînd și cînd, ca să se înfrunte cu dîrzenia cocoșeilor din rasa Oprington, vorbindu-și într-o limbă din care nu înțelegeam mare lucru: aut, careu, faul, hent, și altele.

Nu trebuia să pricep însă prea mult din toate acestea, deoarece agitația și strigătele sportivilor de-o șchioapă, care făceau să hăituiască împrejurimile și să țiuie geamurile caselor apropiate, îmi comunicau sentimentul iminentei treziri a primăverii. Mingea aceea de cîrpă, care se turtise și făcuse coadă într-o parte, prevestea gama întreagă a jocurilor anotimpului așteptat de toți...

II

Căutam o cunoștință în cartier și, dînd peste intrarea care ducea la ea, am mai întors o dată privirile să-i văd pe mărunții fotbaliști frămîntînd, rumeni și isteți, pămîntul; părea că maidanul se și împodobise cu spuma albăstrie a iliacului, deși abia se ivise Mărțișor din stihii. Vuietul jucătorilor m-a petrecut pe gangul întunecat, că să-l înghită curînd pereții casei.

Problema, pentru a cărei limpezire mă aflam acolo, a fost repede dezlegată; cu toate acestea am rămas și pe mai departe fiindcă ne-a prins focul unei discuții, în contradictoriu, despre farfuriile zburătoare. N-am observat, astfel, cînd a început geamul să se albăstrească. Am plecat îndată, căci după-amiaza era înaintată și soarele cobora, ca pe-o tavă incandescentă, către crestetul blocurilor din zare. Cred că zăboveam cîtva timp, gustînd satisfacția aproape estetică a tabloului din natură, dacă nu m-ar fi întîmpinat rumoarea prichindeilor de pe maidan, și mai înfrigurați de cum îi lăsasem, cu ghemotocul de cîrpă dezlînat. Erau atît de extenuați de zigzagurile pe care le tot făcuseră mai multe ore în șir, încît respirația lor accelerată și sonoră viscolea aerul împrejur. Nu se lăsau, cu toate acestea, fiindcă mai rămăsese din „minge" o încrucătură de sfori și bucățele de stambă: trebuia măcinată și ea, necondiționat, pînă la ultima scamă!

Ar fi izbutit, probabil, dacă într-un zid vecin nu s-ar fi deschis, cu zgomot, o fereastră, și un glas iscoditor n-ar fi chemat:

— Unde ești, Nicușooor?

— La fotbal — a răsunat răspunsul, înainte ca un clopoțel de argint, de pe maidan.

— Întîi cartea, apoi mingea! — a căzut replica din înălțimea ferestrei de la etaj.

De neatacat prin simplitatea și evidența ei, sentința aceasta a pus brusc capăt jocului. Nicușor și-a șters fruntea și nasul cu mineca, în timp ce comenta, amărît, replica maternă unuia dintre coechipieri:

— De ce atîta carte, cînd eu tot fotbalist am să mă fac?

III

Sînt sigur că Nicușor și-a uitat amărăciunea de cum a trecut pragul casei. Eu o mai port însă în mine, ca pe-un spin, la gîndul că unii tineri ar putea să-și închipuie că, spre a înfrunta viața, ajunge să dobîndești un șut puternic și o tehnică a mobilității, după care — adio carte! adio școală! adio învățătură! — că doar fotbaliștii „au tot ce le trebuie", „îi cunoaște și-i admiră toată lumea", „se pot plimba de-a lungul și de-a latul pămîntului", într-un continuu vîrtej de mingi și urale ale mulțimilor surescitate.

Dacă sentința mamei lui Nicușor de pe maidanul bucureștean ar fi afișată pe pereții tuturor cluburilor sportive, poate că fotbaliștii noștri, care toți au început cîndva, pe-un loc viran abia dezmorțit din hibernare, ar fi din ce în ce mai disciplinați, mai iscusiți, mai ambițioși, mai — ferească sfîntul să mă prindă vreunul pe-o stradă înnoptată! — conștienți de ceea ce sînt și de ceea ce reprezintă.

George SBÂRCEA

Și-au făcut debutul competițional și mărșăluitorii...

În săli și pe stadioane

● În parcul „23 August", peste 150 de atleți bucureșteni au participat la cea de a XV-a ediție a „Cupei Metalul" la cros. Rezultate: **500 m junioare II:** I. V. Recu (C.S.Ș.), 2. A. Iozu (Constr.), 3. Fl. Păvăloiu (Șc. sp. 2); **800 m junioare I:** 1. M. Lincă (Met.), 2. R. Georgescu (Din.), 3. T. Molnar (Șc. sp. 2); **1500 m senioare:** 1. E. Bucur (Constr.), 2. N. Onică (Constr.), 3. C. Berna (Met.); **1500 m juniori II:** 1. T. Moldovan (C.S.Ș.), 2. V. Vlad (Constr.), 3. E. Busuioc (C.S.Ș.); **2400 m juniori I:** 1. I. Orășteanu (Met.), 2. N. Dumitru (Met.), 3. Fl. Vana (Met.); **7000 m seniori:** 1. I. Iordache (Din.), 2. C. Andreica (Met.), 3. M. Brezuică (Met.). **Pe echipe:** 1. Metalul 448 p; 2. Constructorul 237 p; 3. C.S.Ș. 106 p. (**C. Nourescu,** antrenor).

● În parcul de lîngă patinoarul Floreasca s-a disputat prima etapă a „Cupei Primăverii" la mers. La începători (2 km) a cîștigat Gheorghe Hăbără de la P.T.T., la juniori mici (2 km) — Marin Trifu de la Rapid, iar la juniori mari (3 km) — Constantin Staicu de la P.T.T. În cursa seniorilor, pe distanța de 5 km, s-au clasat în ordine: 1. N. Maxim (Dinamo), 2. V. Suchi (Dinamo), 3. I. Bogdan (Metalul). Favoriții principali ai întrecerii, dinamoviștii L. Caraiosifoglu și V. Ilie au abandonat. (**D. Paraschivescu,** antrenor).

● Catedra de atletism a Școlii sportive nr. 1 a organizat, la sala Floreasca II, o verificare a atleților școlii. Cîteva rezultate: **50 m junioare II:** Maria Ghilea 7,2, Ecaterina Bidilică 7,2; **lungime junioare II:** Tatiana Albin 5,08; **50 m copii (b):** Sorin Stoicescu 6,6; **greutate copii (b):** Gabriel Călin 13,19. (**F. Ionescu,** coresp.).

● În sala Viitorul, cele mai bune rezultate: 7,1 la 50 mg juniori mari (M. Ling — Viitorul), 7,6 la 50 mg și 5,29 la lungime junioare mari (Dumitra Radu — Steaua), 7,0 la 50 m junioare mici (Elvira Crețu — Șc. sp. 2 și Carmen Dumitrescu — Constr.), 6,1 la 50 m juniori mici (Gh. Ghițea — Lic. 35), 4,86 la lungime junioare mici (Elena Toma — Viitorul). (**Z. Ignișca,** antrenor).

Activitatea atletică bucureșteană a fost deosebit de bogată duminica trecută. În afara concursului republican universitar (sala Steaua) s-au mai desfășurat două competiții pe teren acoperit (la Floreasca II și Viitorul) și două în aer liber: una de cros și una de marș.

File din **JURNALUL IOLANDEI BALAȘ**

După primele trei capitole, care au prezentat „perioada timișoreană", au urmat filele nenumăratelor recorduri ale Iolandei, cu „punctul de control" al recordului mondial de la 15 iulie 1956 (1,75). Capitolul VI a fost consacrat în exclusivitate „dramei de la Melbourne". În sfîrșit, în numărul de ieri, am urcat, alături de „Ioli", drumul Golgotei, care cuprinde iarna 1956—57, am admirat-o în hotărîrea de a face orice sacrificiu pentru victorie și am asistat la suita ei de înfrîngeri cifrice și morale 1957, culminînd cu recordul mondial (1,77) al atletei chineze Cen Fen-iun...

VIII

ZAPEZILE ALBASTRE...

Astăzi, după atîția ani, aș vrea să mulțumesc necunoscutului care mi-a rupt fotografia la Melbourne. Și celui care a strigat din tribuna stadionului Republicii: „Ți-e frică, Ioli!" Și mai ales atletei chineze Cen Fen-iun, care mi-a răpit, în dimineața aceea de noiembrie, singura bucurie a anului 1957. Fără ei nu cred că aș fi izbutit să rezist campaniei din ianuarie și februarie 1958.

Ce mult aș vrea să ofer una din medaliile mele olimpice Predealului! De ce?

Poate pentru că-i iubesc mai mult pe cei care m-au chinuit mai mult.

Poate pentru că păstrez în ochi zăpada lui albastră în după-amiezele cînd alergam îngrozită la gîndul că undeva, în sudul Chinei, Cen

Fen-iun ar mai putea adăuga un centimetru recordului său mondial.

Poate pentru că aș putea să sculptez macheta Predealului ghidîndu-mă după bătăile inimii mele pe pantele lui înzăpezite.

Poate pentru că simt și acum, în nări, fumul de locomotivă viscolit tocmai pe Cioplea, acolo unde eu continuam să alerg la lumina becurilor slabe care nu descoperiseră neonul...

MICA HALTA

Am regăsit groapa cu nisip fulguit în primele zile de martie. Simțeam că sînt în criză de timp... Că undeva, la Canton... Sau în altă parte... Cen Fen-iun... De Mildred nu se mai auzea nimic.... Ea își văzuse visul cu ochii...

La 20 aprilie am sărit 1,74, pe „Republicii". Îmi aduc aminte că plouase. Și vîntul încrețea apa în cercul de ciment al discului... Am încercat imediat 1,78, dar m-am grăbit prea mult. Lui Hansi i-a plăcut tocmai faptul că mă grăbisem... Peste trei săptămini, pe „Dinamo", am sărit încă o dată 1,74. Și iar am pus la 1,78. Cu aceeași grabă. O grabă pe care nu mi-o puteam înfrîna. „Bătrînul" meu profesor fuma foarte calm... M-a cam enervat puțin calmul lui: „Spune și tu ceva, Hansi!" Mi-a răspuns fără nici o modulație în glas: „Îmi pare bine că ești grăbită"...

La 7 iunie am sărit, în sfîrșit, 1,78. Eram din nou recordmană mondială. Ce-aș putea să vă spun? Că a fost ușor? Că a fost greu? Cred că ar fi mai bine să vă amintesc că am sărit 1,78 după 103 antrenamente. Hansi a fost mai volubil ca oricînd. El, care e campionul cifrelor și al fișelor, mi-a spus atunci că am sărit, de fapt, cel puțin 1,83 și că de-acolo, de jos unde sta chircit împreună cu tovarășul său nedespărțit, aparatul de filmat, a avut impresia că „am fulgerat ca un accelerat prin fața unei haltе mici". Mica haltă era, deci, ștacheta noului record mondial.

La început am crezut că Hansi a fost doar galant. Dar, peste numai două săptămini la Cluj (n.r 22 iunie 1958), am sărit 1,80, iar peste încă o lună, în Poiană (n.r. 31 iulie), am mai adăugat un centimetru. La acest ultim record am fost, pentru prima și ultima oară în viața mea, neatentă. Am venit pe stadion în bluza de trening, fără să-mi dau seama că uitasem în valiză tricoul. Așa se face că recordul lui 1,81 a fost doborît în bluza cu fermoar. După record, Hansi mi-a spus doar cîteva cuvinte: „Ți-aduci aminte, Ioli? La 1,78, cînd cu mica haltă, eu am „văzut" 1,83. Îmi mai datorezi doi centimetri"...

DUPĂ ZECE ANI...

Curînd aveam să plec la Stockholm, pentru „europene". Mă simțeam foarte bine. Îmi aduceam aminte cu plăcere de Oslo, de pluta „Kon-Tiki", de „Fram". Eram din nou fericită. Fericirea unei săritoare la înălțime. O fericire care depinde de un singur centimetru...

Cînd am intrat pe stadion, dirdîiam de frig. Cu o zi înainte plouase. Organizatorii au fost nevoiți să toarne benzină pe covorul pistei, dîndu-i foc. Concursul a trebuit să fie amînat cu o oră.

Am început la 1,61. Am trecut ușor 1,64. La 1,67 am zîmbit pentru Berna 1954, *la 1,70 m-am încruntat pentru ștacheta cea rea de la Melbourne, iar la 1,72... eram cîștigătoare. Taisia Cencik și Dorothy Shirley au doborît. Gîndul că*

1959... Din nou fericită... Dar, o fericire care depinde de un singur centimetru...

sînt singură mi-a dat aripi, ca și Mildredei McDaniel. Am sărit 1,77 tot din prima... După zece ani, cuceream prima mea medalie de aur.. Soeter a adăugat iarăși doar cîteva vorbe, „Ioli, abia acum știm că am lucrat bine".

MAȘINA DE SCRIS...

La 4 octombrie, la București, am sărit 1,82, nou record mondial, iar peste două săptămini am adăugat încă un centimetru. Adică 1,83, cît „văzuse" Hansi în acea după-amiază de 7 iunie. La acest ultim record, Soeter a fost mai vorbăreț ca oricînd. Și mi-a explicat de ce: „Ioli, 1,83 înseamnă *six feet* în englezește, adică șase picioare. Cu această înălțime ai traversat Atlanticul, în patria săriturii în înălțime. John Thomas nu știe ce înseamnă 1,83, dar știe ce reprezintă cele șase picioare. Sper, însă, că n-ai să rămîi prea mult în sistemul yarzilor și al picioarelor anglo-saxone".

A venit, însă, iarna, și am fost nevoită să rămîn la six feet. Mi-am regăsit mașina de scris. Am o mașină veche, „Corona". Cu data de fabricație 8 martie 1904... Țin foarte mult la ea. Pe această mașină în trei etaje am scris totul. În fiecare seară. Mașina asta m-a ajutat mult. Aș spune chiar că m-a stimulat. După fiecare antrenament, mă gîndeam cu plăcere la literele fine ale bătrînei mele mașini, la panglicuța ei roșie și la colile pe care aveam să le umplu. Mașina de scris m-a îndemnat deseori să lucrez mai mult. Ca să-i pot vorbi mai mult. Ca să mă pot destăinui mai mult. Dragii mei prieteni atleți! Dacă aveți ocazia, cumpărați-vă mașini de scris. O să vă ajute mult. Vă dau acest sfat chiar dacă o să mă credeți nebună...

Și-acum, văd că m-am luat din nou cu vorba. Și iarna a trecut. Nu mai am cînd să vă povestesc despre cele patru victorii în meciurile cu Cen Fen-iun, la ea acasă. Și nici despre săriturile de mai tîrziu. Despre 1,84 (n.r. 22 septembrie 1959), *despre acel 1,85 din ziua meciului de rugby cu Franța, din 6 iunie 1960, și nici despre 1,86, înainte de plecarea la Roma* (n.r. 10 iulie 1960). *Știu, o să-mi reproșați că nu știu să dozez. Că vorbesc în două rînduri despre trei recorduri mondiale și că în schimb, pierd timpul cu mașina mea de scris. Poate că aveți dreptate. Un singur lucru aș vrea să rețineți: mașina mea de scris nu este un obiect neînsuflețit.*

(Va urma)